

3. Боднар Л. Р. Зайнятість населення України в умовах виходу з фінансової кризи [Електронний ресурс] / Л. Р. Боднар, Л. Г. Медвідь // Режим доступу : http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Vlca_ekon/2011_38/04.pdf. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.

4. Шишпанова Н. О. Актуальні проблеми зайнятості населення сільських територій та стратегічні напрямки їх вирішення [Електронний ресурс] / Н. О. Шишпанова // Режим доступу : <https://scholar.google.com/>. – Дата останнього доступу: 19.02.17 р. – Назва з екрану.

УДК 334.72:330.162

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Мец Н. С., студентка групи Б 5/1

Науковий керівник – асистент Щербина Ю.О.

Миколаївський національний аграрний університет

На сьогоднішній день питання соціальної відповідальності є дуже актуальними. Оскільки, стосуються не лише окремого громадянина України, підприємства чи організації, а й самої держави. Для розвитку цивілізованих суспільних відносин важливим є формування паритету інтересів бізнесу, держави та суспільства. Важливим інструментарієм побудови партнерських відносин у вирішенні нагальних питань слугує механізм соціальної відповідальності. З кожним роком населення стає все менш соціально відповідальним, що тягне за собою негативні наслідки. Зокрема, збільшується незадоволення суспільства власним життям або його умовами. З кожним роком населення приділяє все менше уваги питанням збереження навколишнього середовища, зосереджуючись лише на вирішенні власних проблем.

Питання розвитку соціальної відповідальності в Україні досліджувалися у працях багатьох науковців. Серед них: О. Охріменко, Т. Іванова, Т. Лункіна, А. Бурковська, Л. Негель, С. Мельник, Т. Тресвятська та ін. Проте, тема й надалі залишається актуальною та до кінця не розкритою, потребує подальших досліджень.

Згідно міжнародного стандарту ISO 26000 “Настанова по соціальній відповідальності” від 28 жовтня 2010 р., соціальна відповідальність – це відповідальність організації за вплив її рішень і діяльності на суспільство і довкілля через прозору і етичну поведінку, яка сприяє стійкому розвитку, здоров’ю і добробуту суспільства; враховує очікування зацікавлених сторін; відповідає діючому законодавству і узгоджується з міжнародними нормами поведінки; інтегрована в діяльність всієї організації і реалізується нею на практиці [1].

Сутність соціальної відповідальності полягає в обов'язку особи виконувати відповідні політичні, юридичні та моральні вимоги, що пред'являються суспільством, державою та колективом. На сьогоднішній день, відомі різні види соціальної відповідальності, зокрема: цивільно-політична, професійна, моральна, суспільна, юридична, екологічна та інші [2].

В сучасному світі є розповсюджене створення так званих соціальних програм (добровільно здійснювана організацією діяльність з охорони природи, розвитку персоналу, створення сприятливих умов праці, підтримки місцевого співтовариства, благодійна діяльність та добросовісна ділова практика), метою яких є задоволення потреб суспільства та підвищення соціальної сфери в державі [3].

Варто відмітити, що, на сьогоднішній день, немає належного нормативно-правового забезпечення, яке б регламентувало соціальну відповідальність в Україні. Проте, органи державної влади посилаються на Міжнародні стандарти ISO, що на нашу думку є хибним. Адже вони не можуть сприяти розвитку соціальної відповідальності окремої країни. Кожна держава – індивідуальна, має свої власні потреби та проблеми, які потребують вирішення.

Соціально-відповідальна поведінка основних суб'єктів суспільства – державних та місцевих органів влади, корпоративних структур, громадських організацій, громадян є гарантією сталого економічного та соціального розвитку, покращення якості життя, удосконалення виробничих відносин. Основні ідеї концепції сталого розвитку мають бути реалізовані шляхом прийняття стратегій соціальної відповідальності учасниками економічних відносин. Такий підхід дозволить інтегрувати в управлінські рішення передовий досвід поєднання приватних та суспільних інтересів на шляху підвищення конкурентоспроможності [4, с. 32].

Посилення соціальної активності населення та стимулювання підвищення якості робочої сили є тими факторами, що забезпечать сталий соціально-економічний розвиток країни. На нашу думку, українській владі необхідно мотивувати підприємства та організації до проведення різних благодійних акцій, надання допомоги малозабезпеченим верствам населення, тощо. Досягти цього можна шляхом надання державної підтримки, прикладом якої може бути, відміна сплати або зменшення ставки екологічного податку підприємствам, які власними силами допомагають поліпшенню навколишнього середовища, або забезпечують господарськими чи продовольчими ресурсами соціальні заклади (дитячі будинки, лікарні, дитячі садочки, школи тощо). Вище зазначені заходи призведуть до єдиної спільної діяльності не лише підприємств та організацій, а й всього суспільства в цілому, підвищать рівень життя населення, покращать навколишнє середовище та загартують національний дух в суспільстві.

ЛІТЕРАТУРА

1. Настанова по соціальній відповідальності : Міжнародний стандарт ISO 26000 від 28 жовтня 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://sic.com.ua>. – Дата останнього доступу: 27.02.2017 р. – Назва з екрану.
2. Охріменко О. О. Соціальна відповідальність : навч. посіб. / О. О. Охріменко, Т. В. Іванова. – К. : Національний технічний університет України “Київський політехнічний інститут”, 2015. – 180 с.
3. Лункіна Т. І. Особливості формування соціальної відповідальності в Україні [Електронний ресурс] / Т. І. Лункіна, А. В. Бурковська // Режим доступу : <http://217.77.213.157:8080/jspui/bitstream/123456789/1112/1/2013-lunkina-burkovskaya-ofsou.pdf>. – Дата останнього доступу: 01.03.2017 р. – Назва з екрану.
4. Негель Л. С. Світовий досвід розвитку соціального партнерства та його формування в Україні / Л. С. Негель // Стратегічна панорама. – 2009. – № 2. – С.29-35.
5. Мельник С.В. Шляхи стимулювання соціальної відповідальності вітчизняного бізнесу [Електронний ресурс] / С. В. Мельник, Т. А. Тресвятська, Л. В. Будьонні // Режим доступу : www.lir.lg.ua/shlahi.doc. – Дата останнього доступу: 27.02.2017 р. – Назва з екрану.

УДК 336.273.3(477)

ЗОВНІШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ БОРГ УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО СКОРОЧЕННЯ

Трум О. Ю., студентка групи Б 2/1

Науковий керівник – асистент Щербина Ю. О.

Миколаївський національний аграрний університет

На сьогоднішній день, однією з найбільш актуальних проблем в Україні є постійне зростання зовнішньої державної заборгованості. Необхідність збільшення розмірів зовнішніх позик обумовлена в першу чергу потребою зменшення дефіциту бюджетних коштів. Варто відмітити, що залучення коштів в іноземних кредиторів має негативні наслідки. Серед них: ризик значного збільшення зовнішнього боргу внаслідок девальвації національної валюти; потреба сплачувати відсотки від взятої позики; ризик неспроможності розрахуватися з кредиторами за отримані послуги (як результат – дефолт), тощо [1].

Питання стану зовнішнього державного боргу України та напрями його зменшення досліджувалися у працях багатьох науковців. Серед них: П. Козелецький, А. Кравченко, О. Кремень та ін. Проте, враховуючи численні здобутки науковців, тема й надалі залишається актуальною та до кінця не розкритою. Потребує подальших досліджень, як з теоретичної так і з практичної точок зору.

Відповідно до Бюджетного Кодексу України від 08.07.2010 р. № 2456-VI (зі змінами та доповненнями), державний борг – це загальна сума боргових зобов'язань держави з повернення отриманих та непогашених